

EBLE

co y médula
confort

e registrado

DA LIBRE

ALENCIA

¡SEÑORA!...

Sus vestidos usados como nuevos, usando

TINTES DOMESTICOS "PATRIA"

nt Ferrer

pregaries
eixe albir,
que Paclama
til...drá escollarnos
per Deu ungit—
aclamadissim,
ist.el mon, les ànimes...
..., escolteu hui
pau vos pregun
fills!J. M.ª Bayarri

critor francés)

mental de la fisono-
Ferrer. Taumaturg.
icent no es rònega-
sólament, com Sant
n producte sublim e

PREÇENCIA VICENTINA

Té la plaça del Mercat pera mi, un regust i un recort al enseps de mols anys. Cuant pels carrers pròxims a la Llanja me acoste a ella i vaig percivint la mole de este ben plantat edifici front a la gràcil fajada dels Sants Juans, al menor rumor crec oir la paraula del Sant més valencià, i per damunt dels echarros i atifells dels artesans llanterners, adivine mig esfumada la efígie de Fray Vicent, el fill del Notari Guillem Ferrer, i a tota una multitud plena de

fé arrastrada per sa elocució i miltacres.

De molt jicotet me explicaren els mils fets i actes obrats en esta ciutat, son lloc més volgut, sinó per tota vila, poble o montanya. No fá mol de temps, vaig segur, diria yó, una ruta vicentina. Estaba en Lliria. I en un carrer un bellisim retaule de rajoletes del nostre Sant. Visiti la esglesia de la Sang, ahón predicá. En les afores, a un pasos, la ermita i font conegudísima en tota la regió. Més amunt, Casinos, i atre recort carinyós en varies cases, el nom a un carrer...; més amunt, el Villar, i junt a un riuert, una ermiteta, i damunt del arc de entrada, una jicoteta imaje en dos rajoles de San Vicent Ferrer... Este últim lloc me atragué més que tots per sa sencillea i ambient junt al riuert, i mig amagat per una llometa. Pensí en estes festes del Mercat, este rumbo i esta espléndideç tan valenciana i este lloc tan acullidor i tan desconegut. Brinde en un dumenge de este abril una visita mig col-lectiva, mig íntima, cap allí. I res més. Tot siga en honor del nostre Sant, Vicent Ferrer.

Francesc J. Llop

Abril i 1944.

¿D'este o del atre?

Un gofriste amb una gola que ni la del Perelló, i que cuan hi ha un remulló s'apega més que la cola; golafre de mala taxa qu'en cuansevol cosa es pringa i que sempre está a la *vinga*, pero no mai a la *vaja*, el día del Sant mateix pensá traure un bon rasquit anant de trompa en convit entre els Vicents que coneix.

I la primera visita
le feu amb tal intenció